

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.

Ano, Otče: tak se ti zalíbilo.

Mt 11,25-26

Je to překvapivé. Ti kdo mají předpoklady, jsou moudří, učení, ti jsou z nějakých důvodů ne úplně vhodné pro pána Boha a jeho záměry zde na zemi. A podle Ježíše ty své věci Bůh rovnou nabízí těm, kdo na to podle lidských měřítek vůbec nemají.

Trčí z toho pro nás několik informací.

První, že ten rozdíl mezi tím co je lidsky moudré, a co je lidsky nemoudré, pro Pána Boha zase nehraje tak velkou roli. Vzdělání a učenost jsou sice pro nás lidi velmi důležité, bez vzdělání se v životě neobejdeme a jsme za vzdělané lidi vděční, ale v Božím díle zase tak velkou roli nehrají.

Protože na Boží moudrost to beztak nemá. Od Boží moudrosti je negramotný stejně jako vzdělanec z vlastních sil nepřekonatelně vzdálen.

Slyšíme tedy ujištění, že Bůh ze svého dorovná to, co chybí od naší moudrosti k jeho dokonalosti. Slyšíme, že jsme na tento Boží čin odkázáni, na něm závislí. Je důležité, co konáme, ať se to děje pečlivě, řádně, s užitím vši výbavy, kterou nám Bůh dá – ale, současně, to podstatné se z toho stane až po Božím zásahu. Po Božím dorovnání do celku.

To je milý Luboši, milý Zdeňku, velké potěšení. Protože připravovat bohoslužby, kázat, vysluhovat svátosti, je ustavičně a bez konce provázeno pocitem, zdali já na to mám? Není to nervozita, spíše rozechvění, až jakési rozvibrování. Zdali jsem na to dost dobrý. Je to stálý průvodčič kazatelské praxe - ať jsme v úřadě 40 let, nebo pár týdnů. Jak to, že já? Copak na to mám?

No a z toho není jiné východisko, než pevně doufat, že to na co nemám, to co z mé strany chybí a nejsem mocen to dodat, a ještě mnohem víc, že to Pán Bůh dodá. Že on na to má. A že on to tak skutečně chce, abychom my, lidé, kázali, a brali do úst jeho slovo. To už statně šokovalo i apoštola Pavla, když mu to došlo, ten paradox, že táž ústa, která dokážou lhát a mluvit nenávisť, že táž ústa mají mluvit o Bohu a jeho lásce. Že odpovědnost za tento podivuhodný pokus bere Bůh na sebe. A že skutečně má dost sil, aby dorovnal to, co my nedodáme.

Takže Zdeňku, Luboši, odvažujte se kázat a mluvit o Bohu, a když vám to někdy připadne nějaké nepatřičné, skutečně já? Spolehněte, že Bůh ví, co dělá, a má dost sil to spravit.

Druhá informace – že Pán Bůh nepotřebuje, abychom mu pro realizaci jeho plánů někde sjednávali nějakou přidruženou pomoc. Že si poradí sám. To je dobře protestantské, evangelické, tato hrdost na to, že to víme, a tomu pevně věříme. Že je nám jasné, že i kdyby za námi stála nějaká politická síla, někdo, kdo má fakt velkou moc, že to prostě pro Boží

království není nic. A že to Pána Boha uráží, pokud bychom sháněli nějakého sponzora, nebo lobistu, pro posílení jeho, Boží moci.

A to je taky velká naděje. Asi se nedostaneme na první stránky novin, a v žebříčku popularity budeme stále úspěšně atakovat poslední příčky. Může nám to lidsky vadit, mrzet, to ano, ale na úspěšnost či smysluplnost řádného kázání evangelia to žádný vliv nemá.

A třetí informace – pozor, abychom tomu mámení vlastní důležitosti přece jen nepodlehli. Jen to pro jistotu řeknu, že to celé rozhodně není proti vzdělání, proti lidské moudrosti. Studujme, čtěme, bádejme, hledejme, tlučme. Ale, nedovolme, aby nám získaná moudrost umrtvila naše vnitřní čidla pro vnímání. Aby nám neotupila schopnost přijímat nové věci. Aby nám spokojenost s nabytým neucpala cestu mezi Bohem a mnou.

Pak by se mohlo stát, že se Pán Bůh snaží, něco říká, oslovuje mne, chtěl by si se mnou něco začít, a já neslyším. Nenechám se opracovat Božíma rukama, nedovolím Bohu, aby se mne dotkl. Je trpké, že toto nebezpečí likvidace čidel pro vnímání přichází nečekaně, paradoxně jakoby na vrcholu spokojenosti a lidské zralosti. Není to nebezpečí těch druhých, těch mladých a nezkušených. To nebezpečí hrozí mně, každému z nás, a osobně si je musíme ohlídat. Přichází postupem let, jako padá prach na věci, tak padá jakýsi prach postupem let na naše duše, čím jsme zralejší, tím ovšem můžeme být tupější pro naslouchání toho, co přichází z venku. Tím méně slyšíme, tím více skáčeme do řeči, jako to že beztak dobře víme, tím více jsme povzneseni nad prožitky a zážitky druhých – ve falešném domnění, že to dobře známe. A tím více se vzdalujeme Bohu, i životu, po kterém vlastně toužíme.

Přiznejme pravdivě svou slabost, na nic si nehrejme. A důvěřivě spolehněme na Boha, který dokáže doplnit do celku, dovršit a dokončit své dílo v tomto světě. Díky Kristu. Za nás jej obětoval. Za naše viny, pro náš život. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

Bože prosíme, svou mocí se přiznávej k našemu mluvení a činění, k našim pokusům zvěstovat tvou moc a dobrotu. A neustávej ve svém díle v tomto světě. Čiň si z nás svůj lid. Amen.